

Bibelkreds

Tak til alle jer mange stilfærdige, kærlige og
nysgerrige mennesker i hele verden, som er kloge
nok til jævnligt at mødes i kirken

1.

Hun svæver ind som evigt lys i tiden,
før østen fik sin egen sol og gry,
da Gud med ord og rytme, sans og viden
skabte verden, uskyldig, fin og ny.

Boblende rød og rå, nys ud af puppe,
mens vand og varme svulmer op i vilden sky,
fik kloden bryst af rummets grønne suppe,
hvor livet forberedte sig og fik debut.

Fest og farver former overfladen,
fugle, fisk, kvæg og kryb i fugtig frodighed
og skov der fråder lys til morgenmaden.

Et smart system, den første fødekæde,
af lykketræf og ren tilfældighed
i lystig skaberrus og udelt glæde.

2.

I lystig skaberrus og udelt glæde
fandt Gud sig selv som herrens mark, alene.
Hvor var der sjæl at grine med og græde,
lovprise skabelsen og sammen tjene?

Gud måtte som et embryo sig dele
i to, som Gud, med hjerte, sprog og fødder.
De to var spejle blanke, næsten hele.
De spiste honning, vilde bær og nødder.

Her gik der så, Gud ved, hvor lange tider
af idel lykke i kys og kildevand,
og biblen fyldte ikke mange sider.

Trummerum bugter sig dog ind fra siden -
en troldsplints lys i skabningens forstand?
Og vi bed på med vort eget liv i striden.

3.

Og vi bed på med vort eget liv i striden
en råkold dag i tidselgræs på grundfjeld.
Vi kunne stadig smage æblebitten,
der smagte sødt af solskin, høst og held.

I ansigts sved og snerren, ve og klage
blev vort eget liv en bæk, der løber tør.
Vi går den korte vej og tæller dage
og lyset sank en gang, da Abel dør.

Gud fik et chok! Og kradser sig på maven,
hvor drengens blod skreg op som myggestik.
Kain skjulte sig bag figenblad fra haven.

Gud selv trak skyer om sig som et klæde,
og lagde planer for en videre etik.
Gud satser på at styrke livets kæde.

4.

Gud satser på at styrke livets kæde,
mens verdens lys blev svagt og skarpe kanter
gav form til huse, byer, blomsterbede.
Vi tramper rundt som musegrå giganter.

Da steg den våde visdom op af lysets skød,
mens regnen piskede og bølgede til havs.
Gud fik et styrtebad og lå en tid i blød,
og stod så op i en verden, der var tavs.

Og chok igen! Nu over egen handling.
Gud måtte skamme sig og sjælesørge,
et indre stik der kræver bod og bedring.

Gud krænger sjælen ud i himmelspændte buer,
nuancer males op, som vil Gud spørge:
Kan lyset lindre, hver gang noget truer?

5.

Kan lyset lindre hver gang noget truer,
så fik vi også mere håndfast støtte.
Noah drak tæt af trøstens ånd i druer,
og huskes som den første fyldebøtte.

Overmodet løber løbsk fra åndens kande,
og kan drukne selv den bedste intention.
Som folkene i Babel måtte sande,
da de rakte efter Guds veneration.

Vi vil så gerne trykke himlene i hænder,
og tårner op i vore skaberlyster.
Falder sammen, knases mellem tidens tænder.

Biblen selv er som et kantet tårn af sprog,
skrevet ned i genklang af de gamles røster.
Er visdom noget jeg kan læse i en bog?

6.

Er visdom noget jeg kan læse i en bog?
Eller må jeg vandre vågent i det nære,
gå på ørkensand som støv i hver en krog,
lade skabning selv forvisse mig sin lære?

Det gjorde Gud, og mødte mange sjæle
skidefulde, stædige og frække.
De kunne slås og lyve, myrde, stjæle,
men fandtes også både kærlige og kække.

Gud fik en ven, Abram, fra Noahs linje
og lærte kærlighed som trofast håb.
Den tro vil Gud i sit ansigts lys velsigne.

En søn blev født og båret frem i amnestuer,
et blodigt snit var verdens første dåb.
Mon ånden er en hønemor der ruger?

7.

Mon ånden er en hønemor der ruger,
og så kun lover pagtens børn et liv som trygt?
De gik i hanekamp som myretuer,
for Isaks børnebørn var hælebidt af frygt.

Sorte huller støver landet rundt i våde,
og slubrer alt det hvide ud af lyset.
Øje, tand, sure druer, ingen nåde.
Vredens Gud førte an i krigergyset.

Væk var det blide rosa skær fra Eden.
Gud havde glemt sig selv på herrens slagmark,
og stod forpjusket mellem klonerne i heden.

Gud satte hegn om hævnens i et lovsprog,
og skrumper ind til et bjerg og patriark,
som en dommer, hård som sten og bagklog.

8.

Som en dommer, hård som sten og bagklog,
sad lille Gud i pagtens ark uden fod
og gang på jord. Præker tomgang i ordsprog,
som kun præster og profeter knap forstod.

Dog får vi glimt af Guds længsels kærlighed
i en højsang, der er helt sin egen bibel.
En sang om dadler, myrra, vin og duft af sved,
kødets lys og åndens krop som kompatibel.

Sanserus er kernekraft i atmosfæren,
daler ned og damper op på lette vinger,
gåsehud, englesang, tilstedeværen,

et luftigt grundstof vi kan nå i bøn,
som kildevæld når humøret svinger
i åbne sind og alle klodens køn.

9.

I åbne sind og alle klodens køn
fandt ånd og krop hinanden i Maria,
som skulle føde himlens kongesøn.
Første ord i dette gry var hendes ja.

En vinternat blandt varme dyr og hyrder
steg lyset nyfødt op og blev en stjerne.
Marias bryst forstår hvad det betyder,
da lyset lægger sig om hendes kerne.

Tiden holdt sit vejr og alt stod stille...
Evigheden fik lidt mælk og faldt til ro.
Himmelsk fred og salig fryd omkring den lille.

Kærligheden er det første Jesus fatter,
Østens vise bragte solopgang og tro.
Lukker haven op igen. Lyst og latter.

10.

Lukker haven op igen. Lyst og latter,
tiden løber, sætter gode kræfter fri.
Gud ser på livet indefra som datter,
udenpå gør sønnen op med hykleri.

Han ser at haven fylder hele verden,
hvor alt vil gro og egennyttten vokse,
hvor frygten hæmmer livets frie færden.
Vi lægger fryd og fred i frysebokse.

Han ser med kærlighedens egne øjne,
at bange fæ og får skyder skylden
fra sig selv i nag og mag og løgne.

Han ser os kaste vore bønner i en brønd,
og tunnelsynet ænser ikke meningsfylden:
Verdens lys er, som dig selv, en kvindes søn!

11.

Verdens lys er, som dig selv, en kvindes søn,
en strålende ide fra lysets himmel.
Da Jesus gik på planeten blå og grøn,
fik Gud et nyt perspektiv og blev svimmel.

Også han fik jordens kærlighed at mærke,
hvor livet vindes dag for dag, slag for slag,
nådesløse, griske, grå og viljestærke.
Hver en sjæl famler blindt i sine livtag.

Gud sætter spot på kædens svage led,
os mennesker i mørket, dødens skygge.
Vi suger lyset, vokser op og visner ned,

markens liljer, himlens fugle, dig og mig
samme liv, fælles åndedrag og lykke
i naturen og din næste, på din vej.

12.

I naturen og din næste, på din vej
i vejr og vind, tosomhed og politik –
evig kærlighed gør livet til en leg!
Tag en brille, troens øje, for dit blik.

Gud må ud af krop igen og op i skyen,
for at nå og elske alle overalt,
gennem angst og død og dømt for herskersygen.
12 var hos ham og de er jordens salt.

Hans hjerte var af kød og kunne banke,
det slog stærkere end frygten for at dø.
Jordens drømme oversvømmer himlens tanke.

Efter korset blev Guds søn en slags forfatter.
De 12 fik åndens flammeord til at strø
som gyldne korn på grundfjeld og rabatter.

13.

Som gyldne korn på grundfjeld og rabatter,
vi samler op, grutter, ælter sind og krop.
Livets brød bager i os som oblater.
Verdens vintræ springer året rundt i knop,

sætter frugt, som vi pusler om forsigtigt,
forædler druesaft til åndedråber.
Vi ved, som træets grene, det er vigtigt
at samle sig og bekende hvad vi håber:

at blodet flyder i os af en grund
at der er mening også i det triste
at livet overlever dødens stund.

Vi drikker mod og ånd, spiser lammesteg,
slapper af og lader kærligheden friste.
Gudsordet smiler varmt og hvisker: *Frygt ej*

14.

Gudsordet smiler varmt og hvisker: *Frygt ej,
jeg er livets dør i dig, luk nåden ind,
jeg holder med dig alle dage, viser vej,
som en lygte for din fod og i dit sind.*

*Jeg er den jord du færdes på og lever af
og begraver dine nærmeste i.
Følg mig!* ind i klodens rytme, hjertesag.
Middelvej, menighed, eukaristi.

Åbenbaring holder puls i håbets kredsløb,
som spiraler drejer over snusfornuften.
Troens øje ser i glimt uden omsvøb,

at visdom er en blomme midt i viden,
guld der gavmildt drysser ud af morgenluften.
Hun svæver ind som evigt lys i tiden.

15.

Hun svæver ind som evigt lys i tiden
i lystig skaberrus og udelt glæde,
og vi bed på med vort eget liv i striden.
Gud satser på at styrke livets kæde.

Kan lyset lindre hver gang noget truer?
Er visdom noget jeg kan læse i en bog?
Mon ånden er en hønemor der ruger,
eller en dommer, hård som sten og bagklog?

I åbne sind og alle klodens køn
lukker haven op igen. Lyst og latter.
Verdens lys er, som dig selv, en kvindes søn

i naturen og din næste, på din vej
som gyldne korn på grundfjeld og rabatter.
Gudsordet smiler varmt og hvisker: *Frygt ej*